

at jeg kunde komme med Forslag, der gik ud paa at nedsette Udgifterne til Hæren. Den ærede Minister har imidlertid ikke lagt Mærke til, at jeg tror, at vort Lands Nedning under de Forhold, som for Tiden bestaa, er afhængig af, at vi ikke paa nogen Maade optænde som den, der er beredt til at blande sig i blodige Konflikter, saasnart de forekomme, og vi have altsaa en grundforskjellig Anskuelse. Jeg tror, at den ærede Minister har ligesaa megen Fædrelandskjærlighed som jeg, men jeg tror ikke, at han har større Fædrelandskjærlighed end jeg. Min Fædrelandskjærlighed er i dette Spørgsmaal mere et Klogskabshensyn til, hvad der er det hensigtsmæssige under de nuværende Forhold, og jeg kan derfor slet ikke se, at jeg skulde have gjort mig skyldig i nogen Modsigelse ved at stille de Forslag, som jeg har stillet.

Roch: Da den høitærede Minister imødegik mine Udtalelser, yttrede han, at han i Hertallets Indstilling ligesom saae en Bebrejdelse til ham. Det skulde gjøre mig ondt, hvis mine Udtalelser havde haft en saadan Karakter, at de berettigede den høitagtede Minister til at udtale sig saaledes. Det har aldeles ikke været Hertallets Tanke i mindste Maade at ville bebrejde den høitagtede Minister, at han havde stillet dette Forslag, men Hertallet har blot ikke kunnet føle sig overbevist af de Grunde, som den høitagtede Minister har anført til dets Begrundelse. Det forekommer mig tvivlsomt, at der i den høitagtede Ministers Foredrag laa en Bebrejdelse til Hertallet, eller i alt Fald til dets Ordfører, idet han ligesom antydede, at vi skulde omgaaes med den Tanke at ville have, at Soldaterne inde i Afdelingerne skulde betjene sig af et høit Grad lappede Klæder. Det er ikke Hertallets Mening, og det er ogsaa Hertallets Overbevisning, at dette paa ingen Maade vil blive Følgen af, at dets Forslag vedtages; i modsat Fald vilde jeg ikke paa Hertallets Vegne have udtalt mig, som jeg gjorde. Naar endelig den høitagtede Minister, idet jeg i mit første Foredrag havde henvist til Statsrevisionens Betænkning, ogsaa refererede til den og angav, at Statsrevisionen selv havde indrøm-

met, at der for Finantsaaret 1869—70 havde viist sig en Nedgang i Beholdningerne, saa er dette ganske vist rigtig. Efter de Oplysninger, som have foreligget Statsrevisionen, men som fra alle Sider erkendes at være temmelig usfuldstændige, har Statsrevisionen gjort et Forsøg paa for det nævnte Finantsaar at opgjøre, hvorledes Beholdningerne i det Hele taget stillede sig, og det viser sig da, efter Udtalelser i Statsrevisionens Betænkning Side 161, at Afdelingernes Beholdninger vare i Løbet af Finantsaaret gaaet ned fra en Værdi af 1,324,000 Rd. — jeg tager her de runde Tal — til 1,297,000 Rd., altsaa med cirka 27,000 Rd., hvorimod Munderingsdepotets Beholdning var gaaet op fra en Værdi af 801,600 Rd. til 877,800 Rd., altsaa med cirka 76,000 Rd. Derpaa siger Statsrevisionen: „Tilsammen vare saaledes Beholdningernes Værdi stegen med 49,461 Rd. 31 1/2 Sk.; men da der foruden de 223,749 Rd. 36 1/2 Sk., som Slidpengene for de virkelige Munderingsdage give, er brugt 64,771 Rd. 52 1/2 Sk., faar man altsaa det Resultat, at for at holde Beholdningerne paa samme Standpunkt er der foruden de ordinære Slidpenge medgaaet 15,310 Rd. 21 Sk.“ Statsrevisionen kommer altsaa ganske vist for det nævnte Finantsaar til det Resultat efter de Data, der have foreligget den, at Beholdningerne med de nuværende Slidsatser vilde være gaaede ned med et Beløb af cirka 15,000 Rd., men som jeg i mit første Foredrag tillod mig at bemærke, er det ikke fra et enkelt Mars Erfaring, at man kan slutte til Nødvendigheden af en Forhøielse i Satserne, og desuden er her jo kun Tale om en Nedgang af 15,000 Rd., medens Forhøielsen, der forlanges, andrager over 30,000 Rd. Den høitagtede Minister maa have misforstaaet mine Ytringer, naar han syntes ogsaa at finde en Bebrejdelse ligeoverfor ham deri, at jeg med Hensyn til Krigsministeriets Budget sagde, at jeg troede, at man der, ligesom overhovedet, baadede Sagen bedst ved at sige den rene Sandhed. Deri ligger heller ikke nogen Bebrejdelse til den høitagtede Minister, men, hvad jeg ved denne Ytring tænkte paa, var, hvad jeg fremhævede i mit første Foredrag, at der paa Krigsmini-